

humilitate sublimius esse, qua perinde ac rebus omnibus emerit, ignorat, quid sit, altius se attolleret. Et sane eius nihilum inexhaustus est sibi magnitudinis, & Sancti etiam infigores, si tantum bonis locupletati sunt, quia ipsius humilitas consistit. Simplex pectora nonne factus est Princeps Apostolorum Iesu Christi, & Ecclesie ipsius fundamen- tum? Joannes Baptista nonne fieri meritor Salvatoris precursor, manumque suam attollere super ejusdem Salvatoris caput, cuius ne corrigit quidem calceamentorum solvenda se parem putat? Hunc illi honorem debent humilitati, & minus magni es- sen! si aliunde, quam illius ope magnitudinem suam qualiviscent. Néquicquam de gloriam quam pro- cebat humilitas, acquirendam contendit, qui illam festinat inquirere &c.

augeretur? Quoties fida modestia omnia aspernari vult est, ut inde maiores vires acquirere, quibus tuote celo altius ascenderet? Ita est. Nullus est adeo contemptibilis gradus, adeoque abjectus, quo facta humilitatis non abatur, ut inde magis se attollat. Nec non respicit vilitatem rerum, quas facit, dummodo illa, ad quem contendit, sibi felici evenia fuc- cedant; non curat illa indignitatem instrumentorum, quibus utitur, unice respiciens nitorem suis illius, quem sibi proponit. *Idem*.

Videat, quoque procedat diffimilatio, & pec- riculoso hinc humilitatis calliditas, ut oculos fal- lat, atque bominum laudes accepuntur. Nulla fuit perfectior virtus exercitia, qua in specione non iniurit, licet respa terribilem, funefiunque even- tum obtineat. Hac fortasse tories terribus

**Hannibal.** Ne putemus humilitatem ibi semper versari debere, ubi egitas, & contemptus inventur ; neque adeo timus iniusti, ut illi aditum in Principium virorum ades. Regumque aulas prohibe velimus. Verum est, illam infrequentius in hismodi locis videris ; illae ubi superbia hofus illius crebro triumphat : illa non omnino illinc exulat ; et quemadmodum humanum cor vanitatis, ambitionisque suam nonnunquam inter ipsas injurias, & contumelias ructur ; ita & humilitas perfectionem sum amittere nequit, licet purpura induatur, & gloria, qua circumdatur, illam oculis nostris eripiat. Itaque quocunque in flan his, eorum, qua possides, bonorum cogitatione minime efferi ; te semper minus dignum, magis imperfectum censere ; eas celebrare perfectiones, que videntur in aliis ; eorum defectus non contemperis, ut inde innata gloria cauam arripiatis, temet inuitilem servum putare, tunc etiam cum egregiis aliquid praefitatis ; denique nihil tibi meipsum accepimus referre, & omnia in Deum unum auctorem confessa, hoc illud est, in quo vera confititum humilitas, de qua loquimur, & quod nos docuit Salvator, cum velaretur in terris. *Ibidem.*

Vera humilitas non prætentit cœlicia humiliem, neque optimatum prætexte superbum efficiunt. Vanitas sub pauperrimis leviter, humilitas sub purpura latere potest; utraque indiscriminatur in Cœnobitariorum claustris, atque in Regum penetralibus inventitur. Vera humilitas non esset amplius virtus adeo rara, si extrema humiliatio certum eisdem efficit indicium; & qui humiliorum videri vult in oculis hominum, semper maximus efficit in oculis Dei. Pharisaicam habetur mente, qui indigneat adeo hujus virtutis ideam conciperent. Fideles omnes humiles esse tenentur, at non omnes fideles tenentur mortaliorem oculos in se convertere quibdam sensibilis signis, in quibus ignorantia pallidum omnem constituit humilitatem. Hac quidem Christiana Religio vere amat, & colit in illis, a quibus exercitentur, verum minime patit, ea vel ad salutem sufficiunt, vel filiobus & omnibus esse necessaria. *Ibidem*, *Sermone secundo*.

Ehincum philosophia nimis erat superba, quam  
in humiliatis eum, quem miretur, inter virtutes  
locum tribueret, vix illius nomen audierat, quo ad  
gloriam, & obsecrariem indigentiam abutie-  
batur. Sed postquam Iesu Christi moralis homines  
erudit, & illarite occipit; virtus hac sua in lu-  
cere resulit, & postquam diutius latuit, contemptu-  
que fuit, tandem adeo specios, ac gloriae nitescere  
vista est, ut nonnisi summa cum admiratione  
superbian, hostem illius, mutatis ad eadem spe-  
ciebus, ornari apferxerimus. Et sane si tot admirabiles cognitiones,  
quas hodierna quoque die debemus  
iis laminibus, quas illi adepti erant, juxta stu-  
dio, iudicem perimere variante aliquam vide-  
bantur, limites, quibus ea continebantur, nimis  
angusti, tot res, quæ illa falcebant, sexcentaque  
alia, quorum arcana, & obsecrariem penetrare non  
poterant, efficerre debebant, ut infirmitatis sua ma-  
gnitudinem intellegent, & jure dicere possimus  
minorum illi, superbendi causam fuisse, propter  
ea, quæ sciebant, quam erubescendi propter ea  
que illis ediscenda supererant. Ex Collectione Ser-  
monum Academie Galice oblatarum anno 1679. Ser-  
mons primo.

**Superbia** se te regi spectu maius ad tuus ad gloriam perireat. **Cum** hoc dissimulatione , atque **versutia** , nibi **jam arduum** videtur **superbia;** & **juventi** nihil **relin-**  
**quere** potest infaustum. Quoties sub mutuata imagi-  
ne **atriceris** **vita** est , ea bona **responsum** , que ip-  
offerebantur? Quoties ad **sublimes** , le dignitas  
est exire , simulans **le** **earum** magnitudinem evi-  
te? Quoties laudes **contempsit** , ut affectata repul-

augerentur? Quoties facta modestia omnia aspernari  
vita est, ut inde majores vires acquireret, quibus  
toto celo altius ascenderet? Ita est. Nullus est adeo  
contemptibilis gradus, adeoque abjectus, quo facta  
humilitas non abaturat, ut inde magis te atrolit.  
Hac non respicit vilitatem rerum, quas facit, dum-  
modo illa, ad que contendit, sibi felici eventu luc-  
cedant; non curat illa indignitatem instrumento-  
rum, quibus uititur, unice respiciens nitorem suis  
illius, quem sibi proponit. *Idem.*

Videat, quoque procedat dissimilatio, & pecuniose bonus humilitatis caliditas, ut oculos falso, atque bonum laudes acciperet. Nulla fons perfectior virtutis exercitia, que in speciem non imitetur, licet re ipsa terribilem, funefiamque evenientem obtineat. Hec fortasse tories terzæ divitibus erogavit, ut partem honorum fororum pauperibus erogarent, ut hac divitiarum effusione pitorum hominum laudem acciperentur. Hec impulsa fructibus, potestates, ut in carcere nubes descendentes, adhuc ut corde ipsorum, ambitione humilia hoc infernuscordia opere sui laudem conciliarent. Hac dissimilatio superbia tot adscivit templis, tot aras in Dei exercitu bonorum erexit, ad pietatis famam capiantdam. Sed heu quam funesta hæc bona sunt per causa, a quibus producuntur, corruptio nem! Si in humilibus sunt æterna beatitudinis causa, in superborum caput supplicia congerunt, atque tormenta numquam dictoria, sc. Idem.

Mirum non est, si mortalium suam non agnoscent infirmitatem seipsum humiliare detrecterit; sed cum tot licer dissimulationibus amor proprius ad eum parvum fallendum utatur, se ipsum taliter considerat, quia et ipsius est, non amplius humilitatem perhorrebit. Hic perfacta infirmitas natura, & sondium regius per cognitio efficit, ut necessest facilius cognoscatur; aque virtutis bonus exercitatione illius pretium, & dignitatem intelligit. Ego nihil aliud sum quam terra, & pulvis ventorum audiblum. S. Abraham Patriarcha exclamabat. Quod ego sum, aiebat Regius Propheta, quod me metus fuerm, ut Deus pedis mei simplicitatem incepit, quod hodie geru, majestatem immutaverit. Et Salomon fatebatur se mortalium omniam esse imperficiendum, atque sibi Sandorom sapientiam, & scientiam deesse affirmabat. Quidnam tantum in summorum virorum corde existat humilitas, nisi nihil sui cognitio, quandoquidem non detrat ipsi aliunde ratio, propriam quam superbia fermentur. *Idem.*

Quemadmodum q*ui* vere humili*e*s*t*, palam re-  
un vanitatem intelligit; sc*i*t, quod gloria, auto-  
ritas, magnitudo, potestas, fortuna, vocatur, nihil  
alio*e*s*t*; hac mera esse nomina, qu*o* homines tri-  
pliciter volerunt rebus, qu*o* se possidere putabant.  
Non inquiretur, quomodo seipso*s* fallant, & re vera  
seipso*s* fallere; confundant enim tantummodo fensi-  
us, qui omnium maxime ad imponendum, fal-  
lendum sunt accommodati, qu*o* numquam summa  
cognit*io* fide objecta representant*ur*; illis anima aufer-  
re facultatem judicandi, eamque regale s*ac*culibus  
de*s*i*gn*is, quibus ips*o* primu*m* cap*ut* fuerant. Huic hu-  
mili*e*ri o*ste*ndatur quidquid in mundo magis su-  
perbum est, & magnificum; ante oculos illius ex-  
hib*at*ur, quidquid in pretio habet*ur*, & quidquid  
in Regibus, atque vicitoribus homines admirari con-  
ve*n*terunt; ite nihil horum vider, palam tamque  
cognosc*it* hac vera bona non*e*s*t*; non sine super*bia*,  
ignorantia, infinitimamente aliquem illis haren*te*  
pos*it*, & polidentem*s* illa neque iustit*em*, neque in-  
giarem*s*, neque beatitudinem*s* illis, a quibus non poli-  
denter*s*. Ex Collectione Orationum Academic Galli-  
ca oblatissima anno 1672 Sermones 2.

*Inspiciamus hominem humilem in rebus prosperis, qui longe periculofores videantur adversis. Tunc illi probet humilitatis exempla magis adhuc rara, & admirabilia. Tandem enim nonne prodigium est inueniri hominem, qui neque equum in ratiōne laudum suavitate fluctueret, nec mutatur honorum, quibus gaudeat, oblectatione, atque profunde meditatus id, quod re vere est, non moveret ultra vi, quam homines, dignitates, atque mortalium omnium plaus illi possunt inferre. Profecto qui humilius est, dici potest ordinis esse superioris mortalibus ceteris, in quorum cognitionibus nihil certum est, nisi in solidum, nubilique dignum ipsi, & quorum determinata intra luxum, fragiliumque rerum orbem continentur. Idem.*

Ver-  
gelt

mos quidem humilitatis umbram amplecti , paucos  
vere ipsam assequi humilitatem . Non ignorare non  
operum esse obstipa capite , demissisque in terram  
oculis incedere , humiliem vocis tonum , corporis  
que habitum praeferre , identidem suspiria emit-  
tere , ac le miserum , & peccatorum nuncupare .  
Non morantur in aliquet vestris , aique actionibus ;  
non scilicium , non ciuitis , non vita genus humilita-  
risque Libani cedris , qui  
patent magis tempestatum  
minus , cum humiles e  
ramos suos in Colorem  
qua magis illos in tertio  
salientis adspergiri , qua  
protandior episdem fuit  
stans . Sermone bujus argu-

ti magis consonum illos perfudant ; omnem hominis rationem perpendant , & quantumvis sciant harum rerum iudicium Deo esse reservandum , illis tamen perfusat est , Deum quidam nobis reliquise regulas , secundum quas rationabile iudicium a nobis quoque fieri potest . Itaque cum videbunt hos pueri humiles suas semper alienis antefere lentitatis ; opinionibus suis moribus habere , quin aures adibent in iis , quae sibi propounderunt ab aliis , quantumvis exquisita illae sint ; in specim quidem contemptum appetere , eumque oblatum ferre non posse ; cupere sine causa laudari , atque agri , & iniquo animo ferre elogia , quibus merito alii cumulantur : nihil illi ad nominis sui gloriae conari tunc etiam cum le ad magorem Dei gloriam omnia facere profiterentur ; vele , homines sibi foliis habere , cum illi omnino ab hominibus abhorrentes videri cupiant ; statim affirmabunt huc non esse verz humiliatis iudicis , quae sine charitate effe non potest , quia nihil unquam vel contra christianam iustitiam , vel contra naturalem inquitur operatur . *Idem* .

Fidelis in Baptismate he humilem futuram promittet , nam Demoni , omnibusque pomps eius , que sunt effectus superbie , abrenuntiaci , potiori ego jure superbie debet abrenuntiare , qua earum fons est , & principium : *Initium omni peccati dicit superbia* . At non nisi verum dicam , cum affirmabo , humiliatum ita esse Religionis , quam profitemur , fundamentum , ejusque ita extendam esse , & characterem , ut qui ab eadem recessit , nomine tenus , externaque professione Christianus habendus sit , hunc a Deo tamquam alienum haberi ; a Domino in discipulorum albo non recensenti amplius , characterem , quem retinet , non prodebet , nisi ut illum nocentiorum efficiat ; atque Deam in hunc majori severitate , quam in eos , a quibus numquam cognitus fuit , animadverserum . *Abbas Trappensis Colatione pro quinta Adventus Dominica* .

Generis fui nobilitatem jactare , seipsum ignorare est ; fortuna bona ostentare , est in se hominum odia convertere ; contra regulas , & civilis societas officia peccare ; est intollerabiliter fieri . Hoc sapientia & recta ratio nos docet . At quid aliud seruare .

ratem equitatem operatur. *Idem.*  
Si Christiana Religio ex Ethica reliquis quafdam prophana virtutes colligit, eaque in fan-  
diorem uim convertit, novas etiam constituit,  
que fictis nominibus numquam simulatae fuerant,  
& que ad veri Dei honorem reservabantur. Prin-  
ceps ex his virtutibus, que cultui adeo fando de-  
finiret erant, est humilitas: hac orta est cum Re-  
ligione, cuius est fundamentum, atque character:  
huc non alii agnoscunt principium, neque opus est  
humanus prudentie, quam confundit. Vani, & am-  
bitiosi homines, qui in virtutem ab eo eas tantum  
recensent, que tibi nominis celebratim compara-  
bant, hanc agnoscere virtutem, que religiose om-  
nes supererant, eamque nominum, infingitique  
na, & recta ratio nos docet. At quid aliud termi-  
nibus, operibus suis facit superbiam? Ceterum  
infirmitates, & miseria, qua a natura nostra infe-  
parabiles sunt; fragilitas, qua concomitant, ever-  
tique fortunam; communia, & reciproca officia,  
a quibus civilis societas pax, & felicitas penderet;  
omnes haec consideraciones nobis humilitatem inspirant. Hoc ipsis quoque Ethica Religionis sapien-  
tes intellexerunt, & si cœcatae, qua numquam fa-  
tis deplorabili est, vivendi rationem interierunt longe  
ab egregiis hinc morum preceptis, qui in eo-  
rum scriptis passim legantur, abhorrentem, tamen  
non defuerunt, quo minus (ut Sanctus Augustinus  
ait) per hanc Evangelii vias preparabant. *Dictionarium Morale. Sermones 2. de humilitate.*

titulorum suorum factura adspici renuebat. Vera humilitas opus est Religionis; opus fuit, ut lumem Evangelii radiis suis ipsas humani cordis latebras illustraret ad hoc, ut hac amoris proprii nebula, quia celestabilis, dissiparetur, & ut aeruentur tenebra, quibus involutor homo homini cognitionem falleret. *Ieron.*

Qui vere humilis est , non satis esse putat eam humiliantem , quæ tota intrinsecus later ; in qua Fideles decepti immorantur , qui clancalunt ob defectus , atque miseras suas erubescentes , fibi omnem vanitatis luxum , & pompan licere volunt ; Sauli similes , qui prophetæ exprobant monita fe- matione properi reuelationis , quæ non compre penitentia jubar charitas , nos illam tueri , & humilitas finiti illius curam habent . Sed nimis , nimisque tenera ob existimationem folliculatio , nimis , immode dicat que illius amittendæ metus , efficit ; ut ali sentiant , nos meritis nostris , nostræque virtutis , quæ ipsius est fundamentum , diffidere . Qui animam ha-

orsim, ut ariebat, aquo cultissimum, dummodo illi coram populo honorem detulisterit. Humilis hominibus habentis ratio, vestitus sermo, totus corporis habuit humilitatem, siquicunque contemptum debent vere humiliare, hanc asperguntur verborum affluentiam, quam obirentur in mundum invixit. Sed quod se infirmos norant, quidquid de se dicatur, perturbantur. *Idem in Confiderationibus.*

**redolere.** Ardens cupiditas exteriora humilitatis opera exercendi efficit, ut obscurissima exteriora officia tamquam maxime pretiosa, habeantur, hominemque impellit ad abjectissima qualibet munera cuna alacritate, non solum nobilissimis, verum etiam humilissimis dominibus praetenda. Ex hac vivendae ratione distet, o superbi, qui inevitabilmente vanitatem, atque pomparium facili abdicandarum necessitatem redigitis ad iniurias confederationes de nihilo hujus mundi, quo vester amor proprii perficitur. Stare decisio ne in traenacio, postfessione

icitur , atque decipitur ne in tranquilla possefione  
externi huius fulgoris , qui vos perstringit , ac fac-  
scinat , perturbentini . Namque hanc pratexentes  
exclamacionem , mente praeſertim , & corde placen-  
dum esse Deo , omnem Christianam humilitatem  
in secura quadam pertuſione conſtituent de mun-  
di hujus vanitate generatim , aque in humiliibus  
ſenſibus , qui nullo pacto extremitate patente : que  
quidem graviflamma illa est . *Idem* .

Venit est, mundi hujus fortunam instat rotæ esse, atios atlentis, dum ali in palæte deflentes sed non semper huic rotæ motum imprimet superbia, Deus aliquando hominum arrogiam illudat, atque superbus de sede deiciet, humiles in eorum locum substitutus. Ambitio eorum subvertet confilia; atque gloria, & honore coronabat eos, qui in terris Ingloriis, ac sine nomine vixerunt, ut doceat, gloria viam efficiunt humilitatem, atque bipedis accidere quod altissimis montibus, proce-  
Obeyant impatientia, quia de te dicatur, quoniam  
fit hominum fensus, & ferro; non defunt, qui  
se mites quidem humiliterque præbent erga eos, qui  
fibi sunt utiles, superbus vero, ac intolerabiles  
erga alios; & humiliant, atque in omnem obedi-  
ent quicunque speciem compunctionis erga illos, quibus indi-  
gent; ab his vero timeri volunt, quibus utilitatem  
potuerint afftere; sed cedunt illis, suprad quos poluent  
evehit; sed cum paribus suis locum diligenter insi-  
tuerunt: ne mireris, si modo trahantur, modo se-  
dident. Ambitio, que eorum altera natura est, eam  
S. inim.





videatur adhuc semper ab oculis nostris exornare ea specie, quam mutuantur ab illa, ut facilius in mundum obrepere possit sub divulgatione huius virtutis colore. *Primus Sermo Accademie anni 1679.*

*Quavis* Mirum est, adeo parum humiliatus habuisse Ethnici non Sapientes; quandoquidem illa ipsa, quae erant superbie, & præsumptionis argumenta, esse potius debebant iudicium humiliacionis, & dejectionis. Si ramen cau. tamen ceteris, quam adepti fuerant nigi studio aliquam lumina, que adhuc permisere videbantur vanitatem, tot res, quae illis fallerant, debebant proculdubio efficeret, ut suam cognoscerent infirmitatem; & jure dicere possumus illis minorem fuisse superbiendi causam, quam semet humiliandi, propter ea, quae adhuc scientiam ipsorum deceperant. Sed eorum contemptus humiliatio nobis nullam afferat admiracionem, si consideraverimus, omnia ipsorum lumina nequaque potuisse illis adductre conceptum beatum. *Asterius* Ad quam Christiani evocantur, & cogitaverimus similiter, humiliatio vere concepit posse ex collatione bonorum gloriofornorum, que Beatorum pars futura sunt. *Sermo idem.*

*Littera homi* Si homo conjectaret oculos in imbecillitatem suam, & nihil essentia fuz, longe plurimas nancisceretur le humiliandi causas; quoniam per hanc lumen cognitionem, statim intellegenter, si quis habebet perfections, has sibi ascensias est, & nihil est, quod tamquam proprium considerare valeat nisi infirmitatem, atque miseriam. Sed amor proprius ejusdem, cuius interest illius vita, & imbecillitatem abfondere, que quidem ab humana natura divelli nequeunt, raro finit, illum adeo felices cogitationes forete, atque pro virili parte ejusdem imperfectione, ac deformitate dissimilans, gaudet quotidie nitorem, & pulchritudinem bonorum, ac privilegiorum, que ab eo possidentur. *Sermo idem.*

*Sancti to* Quo magis homo vere humilius est, eo maiorem coram Deo, & hominibus obtinet gloriam; sed nimirum eam gustat; immo tantum abest, quod gustet illum, ut eam tanta sollicitudine fugiat, quo ambitiosi ardenter eam persequuntur. Sed honos sequunt fugient, & propterea divino certamine, ratione ejus fit martyrium ipsius; & hoc martyrii species cognoscere illius effectu præstigiore, quo magis ille gloriam, & plausum hominum perhorrexit. Hac ipsa humiliatio Sanctis eo magis efficiet, ut exteriores varietates, ad quos illas vocare vult Deus, quo illustrer, ac fulgentior coram hominibus illorum appetat vocatio. *Auctor Recens.*

*Natura* Mirum non est, quod homo, qui parum adeo cognoscit infirmitatem suam, nolit humiliari; sed ubi (lacet illum amor proprius hinc diffimulare contetur, ut ipsum perfingat, & fallat) se tamet considerat, quales est vere, humiliata non est amplius virtus, quam perhorret. Perfecta ita cognitio infirmitatis naturae sua, ac humiliatis originis sua, ostendit illi necessitatem, in qua est, ut humiliatio, & Virtus huius praxis efficit, ut ejusdem præstantiam, preustum admittatur. Non aliud sunt, quam terra corrupta, & pulvis, quae fit Iudicium ventorum, & tempestatum. Pater Credentium exclamat. Quis ego sum, Regius Piaties dicas, ut meritus fuerim, Deum simpliciter padi mei in sceptrum majestatem convertere? Et cerebrum Salomonis se mortuum omnium esse imperfictissimum, sibi deesse sapientiam, & scientiam Sanctorum. Quis tantam excivit humiliatio in corde magnorum horum viatorum, nisi nihil sui cognitioni quandoquidem non debeat illis alioquin superbiendi causa? *Ex primo Sermo Accademie anni 1679.*

*Rog. 2.* Dicite a me, Dei Filius ait, quia misis sum, & humiliis corde. Quasi per hanc verba in quorum simplicitate sublimis continent doctrina diceretur. Ego scilicet, ac terram creavi; Natura meis obsequitur legibus; me viditis mutorum linguas solvere, aures fundorum aperire, cæsis oculorum reficiuntur; curate paralyticos, mortuos ab inferis revocare. Sed non hac a vobis duci miracula, vololo; multum sciens exercentes humiliatiem cuius vobis exemplum ostendo. Si me imitari fueritis in ea annihilatione, in qua vobis sum vobis, cum meipsum ostentavi infirmatibus vestris, nensis magiores, & digniores me; & abieci hunc voluntaria erit cumulus vestris dignitatis, & gloria. Quid ergo Domine, omnes illi inexhausti scientia, & sapientia thesauri, qui continentur in te tamquam in fonte, & origine, ad id rediguntur, ut tandem aliquid sublime doceant, te mitem esse, & humiliare corde? Humilitate adeo excellens est,

& tanta, ut nunquam nos illam edocere potuissent, si, cum magnus sis, non præbueris te parvulum, & humiliem? Ita procul dubio, corda ambitionis, & virtus hæc, quam tantopere contemnit, & quæ semper novissimum locum affectat, sublimis est, & elevata. Videatur quidem semper humili reperi, & humiliominus le ad coelum usque attolit. Hæc autem abiectione, in qua esse videtur, non oritur ex illis infirmitate; sed ex eo, quod nihil novit, quod non dignum invidit; & si contemnit opes, si fugit honores, si negligit dignitates, hoc facit, quod ad hanc longe præstitora adaptat, neque obnoxia mutationibus, & mobilitati, quam terrena hæc nunquam evitare possunt. *Ex secundum Sermonem Mediolanensem Archiepiscopum ad exprimedam virtutis hujus adeo rara, & apud omnes non magni pretiū dignitatem magnificum illius nobis adstruit conceperunt. Ait nihil esse iam sublimis, quam humiliatorem; quæ, quasi semper est super omnia, nec sit aliud altius atollit. Et protœlio nihil ejus fons est inexhaustus dignitas; & qui præ ceteris Sancitate floruerunt, non locupletati sunt nisi boni, quæ illis procuravit humiliatio. Simplex pectora fit ne Princeps Apostolorum Jesu Christi, & Ecclesiæ ejusdem basis: meretrice Joannes Baptista sponsi amicos vocari & elevar manum super caput ipsius Salvatoris, cuius calceamentorum corrigit solvenda se minime parem cognolit. Humilitate hoc debent, & minus effici magis si magnitudinem suam alter quam virtus hujus operquisiverint. Ex secundum Sermonem.*

Non ex abiectione, & opprobrio judicium ferendum de humiliato, opus est ut cor vere humiliam contumeliam, & abiectionem sine alia causa, nisi placidi in oculis ejus, qui nobis tot tribus exempla profundissima humiliatio. Rationes profus humani possunt nonnquam continere nos in statu miserio, & abiectione: infortunio, & necessitas, neppisimos nos ad id cogunt, atque ita dici potest, hinc miserum, qui in turpi maledictione mendicatur, vel alium, qui se videt ab omnibus despectum, contemptus, mites esse, & humiliis corde; nisi latro ulterius amet hanc annihilationem, quæ illis accidit invitata. Quod palam ostendit veram humiliatio confitere multo magis in interiori, & voluntaria abiectione, quam in eo quod extirpescit; & exteriori oris habitum morificatum gerere, quin anima motus illi respondentem esse cumulum superbie, & vanitatis. *Ex secundum Sermonem.*

Per sublimem hanc humiliatio virtutem, Christiano perficiuntur est, illi non esse querendam hominem existimationem, hanc timo pro virili fugiendam; eaque jugiter ob oculos ipsi proponendo exemplum Jesu Christi, dicit gloriam omnem collocandam esse in abiectione coram hominibus, non autem in intentione illis placendi, sed placenti deo, coram cuius maiestate fatis humiliari non potest. Humilitas enim non tam est virtus representationis, quam cordis. Neque paenitentis clivum humiliam facit, neque indumentorum pompa facit superbum. Vanitas sub centonibus, & sub purpura humiliis possunt latere. Utraque promiscue inventiuntur & in claustris Monachorum, & in aliis fuerim, in his tamen infrequentius. Veram humiliatio non est amplius virtus adeo rara, sed exterior abiectione certum est eidem indicium; & qui in oculis huminum videatur humilius, his tempor in oculis Dei maximus est. *Sermo ditter Accademie anni 1679.*

*Arduum* non est ostendere Dei spiritum requirescere super humiliem; Scriptura hoc nobis testatur. Humilis meritorum habere testem prælacionum, quæ sustinet, & victoriarum, quæ gratis ipsius ope reportat. Exemplum Job hucus rei certum, gloriofumque argumentum est. Jactura bonorum, honorum, & filiorum jurgia conspicis, amicorum infatu, horrens corporis sui imago, terribilis dolorum excessus confundant illis non poterunt labefactare. Humiliavit se sub manu Dei, & quo vapulabat; & querimont, in quas erupit, cum maximis doloribus excruciatum, temper humiles extiterunt, sapientes, generofæ & dignæ animæ, qualis sua erat, Sandi videlicet, cuius ponit erant imago dolorum Filii Dei. *Ibidem.*

Falsa humiliatio, hypocrita, non potest diu delinsecerre oculis spiritus sublimis, hominis spiritualis: *Spiritualis omnia dijudicat.* Scit cum S. Hieronymo, non malos veram humiliatio amplecti. Nemo ignorat rem faciliter esse incedere caput obtuso, oculis in terram dejectis, humiliem vocis conum imis-

imitari, subinde suspitia fundere, & se peccatorem, miserabilem vocitare. Facile quidem est fucum facere mundo rudi aliquor verbis, & factis peculiaribus; sed non faciis, non cinis, non vite genus humiliati convenientibus homini spirituali persuadent. Hic recipit totus vita rationem in homine; & quavis sciat, Deum sibi reservasse iudicium; illi tamen perficiuntur est, Deum nobis quodam reliquiis canones, quibus innixi rationabile possumus de rebus ferre iudicium. Ita cum videntur hi pueri humiles suam semper præferre sententiam alienaz, sibique ex opinionibus suis præjudicium faceare, quin sibi ab aliis propostis audire velint, quanvis ratione confusa videantur; pluris facere huminas has Traditiones, quam divinas leges Phariseorum exemplo; in speciem contemptu quare, europa pati non possit; nihil nisi pro proprio gloria operari, cum interea protinus, le unice Dei gloriam querere, iure dici potest, non esse hæc vera humiliatio iudicia; quia virtus hæc non potest esse a charitate sequnda; quæ nihil unquam contra Christianum iustitiam, & naturalem exquirat operatur. *Sermo secundus Accademie anni 1679.*

*Humilitas* Humilitas virtus est admodum tenera, & quæ facile labitur. Vix polideramus eam cum iam in illius amittendas pericolo veram. Nobis pluribus statuimus eam feriary, quam adipisci; & seu illam habemus sibi fecus; semper nobis certandum est, ut possideamus, quam illam non possideremus. Non minus periculorum est humiliare, amorem proprium in delectu esse, quam illum sentire, & alere in corde suo. Hic hostis est, qui nunquam satiatur, nisi nobis auferamus clavis ejusdem cogitationem; & ille nos superbius semper, nisi nobis perficiuntur fieri, nos ab illis superatos fuisse. *Ex tertio Sermo Accademie anni 1679.*

*Humilitas* Ad veram humiliatio dignoscendam, atque fermentandam a falsa, apereindum esse cor humanum, quod non cognoscit unquam ex ea parte, quantum illud offendit. Quid in illo videtur, figura tantum est; ipsum longius absit; semper non offendit; delitescit in abyssis sua, hoc est in densa nocte, ita ut seipsum, non secus ac alios fallat. In Scripturæ vocem veritatis invenimus, ut comprehendere, & agnoscere valeamus hanc veram humiliatio, quam adeo felicitate similitudine, & fera nonquam exercet. Hæc humiliatio virtus neque abiectione est, neque amor abiectionis; nec abiectionis de ipso sensu, neque buxus sensu amor. Ut vero illis est, haberes, lati eset, iusta lumina; neque enim humiliata est, hoc amare nihilum, in quo nos esse cognoscimus. Humilitas non est virtus humana, & ante Salvatoris adventum neque cognita, neque exercita a quapiam fuit. Ille terrenorum rerum, gloria, dignitas, divitiarum contemptus, qui ante Evangelium vitus est, non aliud erat, quam laetitudo quadam sativa ambitionis, vel cum summis sentientia spiritu illotriari, qui excusit errorem, atque ignoriam hominum a vulgo. Vera humiliatio habet fontem, & originem in Jesu Christo. Superbia fecerat hominis peccatum; humiliatio Dei illud reparare debebat, *Sermo quartus Accademie anni 1679.*

*Vera humiliatio ex corde non ex verbis procedere.* Invitat nos Jesus Christus, ut ab illo discamus, & fiamus ejusdem discipuli; neque enim Magister est molestus, durus, impatiens, superbus, sed mitis, & humili, ad quem omnibus facilis aditus patet. Nos etiam invitat, ut ab eo discamus non quidem cœsum, terraque, & ad illius exemplum operari miracula; sed mites esse, & humili corde. Alius est enim officiosa, & exterior humiliatio, quæ nosmet contumeliam, ut magis laudemur, & majori in pretio habeamur. Humilis corde ille est, qui cognoscit miseriam suam, & cui perficiunt est sedigamus esse dumtaxat indicationem Dei, & hominum contemptu. Humilitas hæc pati suavitatem. Omnia enim sine murmure tolerantur ab eo, qui se supplicio dignum existimat. Ille vero mites, & humili est, qui quacunque arumna torqueatur, non cessat amare Deum, & quibuscumque bonis cumularis est, nullum amat, quam Deum. Facile hinc iudicium est, hac affectione animam confitui in ea regule, & tranquillitate, que nulla unquam te possit perturbari. *Tournoux in anno Christiano Tercio.*

*Non potest* Nemo in hac vita extra jactum humiliatiois potest est. Magni, & parvi omnes æque illi subjecti sunt, & omne dicimus, quod inter homines est, horum sane est, quod alii per statum suum humiliantur, at illi vero humiliantur contra eundem. Nemo

igitur speret, se ab humiliatioibus immunem futurum; hoc cupere, est chimera: Scit semper Deus nos reprehendere, & dejicere quocunque in loco fuerimus. Ita sanctus unus dejectionum nostrarum est. Humiles sumus, cum humiliati sumus; & humiliatio in nostrum recider fructum: *Sapientia Eccl. 11.* humiliati exaltabit caput ejus. Sapientia in abiectione fortia affectio est Deo omnium minime ferenda. Nonne ut hoc intelligeremus, tacens de lectionis sceleribus, quorum Pharao reus erat, illi tantum exprobrait superbam indolitatem suum militiam tot malorum sarcina? Usquequo non vis subiecti mihi? Profecto humiliatio sape sola est malorum nostrorum medicina. Deus hac de causa illa nonnihil inmitit, & illa recessimus. Nos vero obtinemus contra salutarem dexteram, que nos deprimit; cum ergo irritatus non sit Superbia potuisse magis procedere quam contra Divinitatem Providentiam consilia lucent? Igitur nonmet sub bujummodo ibi humiliem; quoniam penes illum arbitrium est, quoscumque sibi placuerit, percutiendi. Hos amenem, quia illus nobis infligit Pater, a quo propter meius bonum nostrum infiguntur. Pronosticamus, hinc quicunque submissus cotidis contriti, & humiliati semper accepta Domino est, qui oblectatur hominem relevare posquam illum humiliaverit: *Sapientia humiliati exaltabit caput ejus.*

Creatura, que per solam Creatoris misericordiam ex nihilo edidit fuit, & quæ non habet, nisi quod ex parte eius, nisi latentes illi largitus est; creatura hæc nonne suæ naturæ inutilis est, & contemptibilis? Nonne natura ipsa rebus omnibus impar est, ideoque inutilis? Nonne omni bono indigna est, ideoque iniuriosa? Posita cognitio que habetur abiectionis creatura hujus, aludere ferri iudicium potest? Dicimur potest aliquo in sensu bono, per sonata hanc gloriaris posse de sua pulchritudine; licet illa nihil per se eidem contulerit; licet neque prohibere per se quoniam fiat pabulum veritum? Spiritus autem, qui rebellat adversus Deum; hic spiritus præcipuum nostrorum criminum instrumentum; hic spiritus corporum impressionibus obnoxius, debetne afflare nobis vanitatem. Sumamus simil quid sumus? Ceteri nihil nostri, nostra durationis incerti; expulsi iracundia Judicis quem irritavimus, & quem nonnisi per gratiam suam lenire possumus; semper inconfantes, semper morales, semper fortia peccatores? Quibusnam rebus iniquiti potest nostrummet ipsorum affinitatio? Nihil est, nisi humiliatio vestra, S. Ambrosius inquit, que vos *In Patalis.* commendabiles valeat efficere. Infelix laudem mereri non potest, nisi seipsum humiliando; ubi vero se quæque fudit superioribus, se, cunctisque ciet. Ipsa se humiliare commendat. *P. la Pepe.*

Humilis nonnisi exquisitissime loqui potest de crea- tura, ubi femel illas cognovit. Si illas bene cognoscit, quid potest tibi superbie cogitationes immittere. Num bona que in circundant? Tuane sunt? Num pertinent ad te? Sed de quo jure gloriantur posses? de romore, quem cies in mundo? Qui gesit? te laudant nonnisi te horunt? Anne cognoscere quidem possunt? Post hæc dicuntne quidquid tentant? Cum res non mutant essentiam, quia sunt in locis, temporibusque diversis: ita fidelis, qui habet humiliatem propter officia sua non mutat essentiam; seipsum semper videt in tenebris, ac in luce, in paupertate, ac in divitias. Ubi alli amittunt sibi nihil cognitionem; hic ibi melius seipsum cognoscit; quia quo plures habet subiectos sibi, eo minor est in oculis suis. Vident omnes circumstantes parvulos esse, ut ipse est, cum illos fingit, confidat: fed ubi illos spectat secundum Deum, ille se videt omnium minimum. *Idem.*

Con vanitatem diligimus? Quia repleta humiliatio magna sit labore; amare enim, vel fatem pati abiectionem, hoc est omnes simus suffocare cupiditatem nostrarum motus vehementissimos, & vulgarissimos. Si credimus abiectionem, in qua sumus, non nobis debet, non poterimus persuadere nobis, gloriam, quæ nobis desit, nobis debet; & ecclesiam invictum, & zelotypam ex corde nostro ejeceras. Hinc non erimus ultra obnoxii furoribus ira, & ultio gressus. *Littera hu-*

*ma*

*Quo magis* laudatur humiliis, & in misere- ria eius, se laudes mereri co-

*Job tam*  
est perfec-  
tus humili-  
tatis ex-  
emplum.

*Vera ex-  
istens  
ratio humi-  
litatis  
ex humi-  
litatis  
coris.*

*In Elys.* magnus doget Basilius, humilitatis videlicet studium ac proximam rationem esse viam, qua ascendamus ad gloriam? *Optimam dignitatem viam ostendit.*

*In Elys.* Dominus, nempa humiliatatem. *Quorum illuc? Quia sincerus nos tristis dejectionis sensu humiliati facimus, quod omnem sapientiam excedit, omnem vim mundanorum Spirituum, horum spirituum, qui eo magis cœxi sunt, quo magis suum et ipsorum estimatio- nes sunt pleni. P. la Pele.*

*In Elys.* Caracter admodum singularis superbicie hic est, quod hoc monstrum aliquando seipsum ornat colo- bus humiliatus, ut sibi satisficiat: *Gloriosa res humiliata.* Bernardus ait, quia ipsa quoque super- humilitas, *bala paliare se appetit ne viles.* Superbissimi spu- ritus coguntur affectare amorem contemptus, ad gradum contemptum evitandum. Timendum est humili super eundem contemptum evitandum. Timendum est agitur, ut humiliata ipsa per propriam gloriam suam temerari. Sed anima humili, anima maga- nis nisi abiectionis amore moveretur. Tantum ab- eff, quod superbidi anfam arripiatur ex honoris contemptu; credit se mereri humiliacionem, quam querit. Plerique hominum pro gloria laborant; aliis ambitus magnificatus, aliis mortalius plausus confundantur; fere omnes se fortuna sua conqui- runtur; omnes fere inueni confusa fere attolluntur; sed humili fidelis audit mortuaria, mendacia, ca- lumnia invidentis, qui aliena se gloria ledit pu- tar; qui ne pedem quidem defecit a via suay- finis hujus virtutis, nempa humiliatus, qui ali- quo in sensu scandalizatur. Vide fures, & impetu- otorum, qui labefactant gloriam suam vul- tūcī; omnis fere alterius vita cognoscit; suas etiam perfectiones non ignorat; Deo hanc illi gratia permisit per teſtimoniū, quod eidem in vita propria perhibet experientiam. Tamen anima huc Christiana invita est: amat tenebras suas; & ex illis emergete reformati. *Idem.*

*Qui recte humili est felicior est.* Quod vultur summum affectus est? brevis ita latitia cum eafeat, ac inserviat ad modica intervalla. Vix autem inter- pulit, cum nova spes novas illi peperit, sollicitudines; cum e contra anima vere humili per hos in- certos eventus contemnens non habet, neque in- diegat ignaviam, neque impetum iracundia, neque avaritiae festinationem, neque desiderii impati- entiam, neque superbiaz vanitatem. Ne cureris, utrum hic ambitus hic redeat, negetur, oblectetur: hac vera latitia non est, sed turbulenta dissipatio, vel oris hypocrisy. Ne cureris, utrum hic humiliabat oculos terræ defixos in silentio; hic est sua- vis, & profunda meditatio. De ipso contentus, & multo magis de Deo fructu pace tamquam bo- no, hominibus bona voluntatis promissu. Ille in magnificis atris suis circumagit agriditudines eti- ac sollicitudines; hic licet in humili tugurio incor- ferat, semper gerit secum conscientiam puram, ac- que tranquillam; ille in speciem contentus, intus exercitio torquenter doloribus; hic vero extremitus tristis, profunda pace perfruitur. *Abbas Boileau in delectis Sententiis.*

*Humilitas privata.* Non unum est agriditudin genus; agridudines ambitionis, poenæ humiliations injuriarum sensus, uitiositas sitis, onus imperii, jugum obedientia, im- pedimentum divitiarum, paupertatis probrum, au- le sollicitudo, soliditudo desiderium: hic sunt di- verse agriditudes. Versus humili nullas habet. Si dives est, copia illius non infat; si pauper, ege- fias illi mororem non affert. *Aliquam patitur per- secutionem?* Iste felicior est, ac pacator persequen- tibus se. Legislator Moyes Pharaonem turbat; Elias Propheta urget inimicum Achab: Mardochaeus ad despotum adgit superbum Aman: Moyes, Elias, Mardochaeus egregia verorum humili ex- empia. Mavult Moyes cum populo Dei sexcentis affligi curis, quam perfundit gultare voluptu- tem, quam tribuit peccatum, & ipsam Egypti cor- ronare gestare. Elias exprobaret Achab iniquitatem, & mavult in desertum secedere, ibi pauperem ob- scuransque vitam duxit; quan in aula versari, & cum detrimento conscientia sui Regina Jezebel graciem fisi conciliare. Mardochaeus superbiam Aman irritet, & perinaciter nolens festere genu coram hoc beator est in humiliacione sua, quam Princeps hic in sua dignitate. *Idem ibidem.*

*Soliditas humiliatis.* Habere meritum sine sollicitate, miseracionem ciet, habere felicitatem sine meritis, creat invidiam; hu- militas neque invidiam parit, neque miseracionem.

Merita illius solidia sunt, & certa felicitas. Ani- magis magnitudo illius carcer est, opus autem tran- fugerat humilitas. Nihil illa jucundius. Habet meritum, quod homines negare nequeunt, & felicitatem, quod illi nequeunt auferre. Magis timet blandi- tias, & laudes, quam iritaciones, & probra ac tu- tio est inter maleficos, quam inter adulatores. Donec persecutions, & injurias erant preferenda. Sancti manerunt in mundo; sed cum viderunt fibi honores adhiberi, eorum complures de civitatis egressi sunt, ut in tecum recuperent, timidas modestaque virtutes suas in locis debetis occiden- tes. Iritiones, atque contemptus, illorum com- munivissem humilitatem; sed timerunt, ut quod fibi tot laboribus fecerat, auferretur fragilis lau- dibus, & cum cœlitus obtulissent vim temeritos superandi, vincerent a Victoria sua; & videant virtutem suam per virtutis ipsius laudes labefacta- ri. *Idem ibidem.*

Donec non defure Christiani nominis persecu- tores, nulli fuerunt Eremita. Sed postquam piecas recepta fuit, in honore habita, præmissis affecta; homines illi divinitus afflati mundum defuerunt: Horrificissima deferta non fuere fatis remota, spe- cas obfirissimi aditu faciles illis vici sunt. Hicci- ne miracula operabantur? claris fecerant alio; indignabunda enim eorum humilitas non permettebat, ut Sancti ipsorum debita honoris, animi- tias grati officia perforceverent. Nolumus, mundus, tuas mercedes, & laudes, dicunt Pauli, & Antonii, nobis sat est Deo inspectare pugnare, & va- nobis, si alterius, quam Dei manu coronari cupere- mus. *Abbas Boileau in delectis Sententiis.*

Hic ordo aternus est, Dei Sapientia constitutus, deprimeret illos, qui feme ultra conditionem suam gehiunt attollere, & honores supremæ ejusdem Ma- jestatis debitos renunt defere: Sicut omnia pro gloria sua operatus est; ex quo abutu creatoria il- lum ultra glorificare, feme coram illo humili- ato; ipsam cogit gloria fuz aliquid conferre illam puniendo. Illos tantum amare potest, qui per hu- militatem suam revertuntur in nihilum unde eos per potentiam eduxit; & qui prostrati coram Divina Majestatis folio illi offerunt sacrificium terum omnium, quas ab ejusdem misericordia acceperten. Angelorum omnium primus de gloria fuz vertice derubatus in abyssum, aeternum est exemplum terribilis justitiae, quam exercet Deus in superbus; quippe præstantissimum etiam creaturam suam sacrificavit, alii documento, & exemplo futuram. Sed omnibus tempore, quo apostolatus, & rebellium Angelorum lapsum deploramus, ne oblisciamur celebrare gloriam tot Sanctorum, & beatorum Spirituum, qui cum glorio Capite suo St. Michael Archangelo confirmati fuerunt in gratia, & beatitudine; ut intelligeremus, si novit Deus superbos deicente eorumque molimina redigere in nihilum; in humili fisi complacere, esque tantum in gloria extolleret, quantum illi se de se preferrent ante suprae Majestatis fulm in nihilum suo. *Ex speci- mine Orationis Panegyricarum.*

Ad Christianam humiliacionem exercendam, non sufficit ut opinantur nonnulli, pomps & facili va- nitatis sitis, onus imperii, jugum obedientia, im- pedimentum divitiarum, paupertatis probrum, au- le sollicitudo, soliditudo desiderium: hic sunt di- verse agriditudes. Versus humili nullas habet. Si dives est, copia illius non infat; si pauper, ege- fias illi mororem non affert. *Aliquam patitur per- secutionem?* Iste felicior est, ac pacator persequen- tibus se. Legislator Moyes Pharaonem turbat; Elias Propheta urget inimicum Achab: Mardochaeus ad despotum adgit superbum Aman: Moyes, Elias, Mardochaeus egregia verorum humili ex- empia. Mavult Moyes cum populo Dei sexcentis affligi curis, quam perfundit gultare voluptu- tem, quam tribuit peccatum, & ipsam Egypti cor- ronare gestare. Elias exprobaret Achab iniquitatem, & mavult in desertum secedere, ibi pauperem ob- scuransque vitam duxit; quan in aula versari, & cum detrimento conscientia sui Regina Jezebel graciem fisi conciliare. Mardochaeus superbiam Aman irritet, & perinaciter nolens festere genu coram hoc beator est in humiliacione sua, quam Princeps hic in sua dignitate. *Idem ibidem.*

*Soliditas humiliatis.* Habere meritum sine sollicitate, miseracionem ciet, habere felicitatem sine meritis, creat invidiam; hu- militas neque invidiam parit, neque miseracionem.

*Deo, qui cot tantum inspicit; & humilis appare- debemus, ut edificemus protum, ex sola specie judicantem. Frondes, & fructus habere debemus, corticem, & radicem humiliacionis. Ex Orationum Pa- negyricarum specime.*

Cum oculos conjicimus in id, quod sumus: statum intelligimus absolute loquendo, nos esse iniui- les creaturas. Non indigebat Deus nostri, neque proprius es, neque proper gloriam suam. Mox se- proprie- nos causas habemus, nomen hu- milandi.

*Sancti et humili- tates fer- rent in de- fensa con- servatur.* Homo ve- magis humiliari possunt. Semiperfum considerat, re humili- uidequa- que humi- lationis, causa- bauric.

Deo, qui cot tantum inspicit; & humilis appare- debemus, ut edificemus protum, ex sola specie

judicantem. Frondes, & fructus habere debemus, corticem, & radicem humiliacionis. Ex Orationum Pa- negyricarum specime.

Cum oculos conjicimus in id, quod sumus: statu-

tim intelligimus absolute loquendo, nos esse iniui-

les creaturas. Non indigebat Deus nostri, neque

proprius es, neque proper gloriam suam. Mox se-

proprie- nos causas habemus, nomen hu- milandi.

*Humil. 2.* Homo ve- magis humili- uidequa- que humi- lationis, causa- bauric.

*Ex. 2.* Homo ve- magis humili- uidequa- que humi- lationis, causa- bauric.

*Humil. 2.* Homo ve- magis humili- uidequa- que humi- lationis, causa- bauric.

*Ex. 2.* Homo ve- magis humili- uidequa- que humi- lationis, causa- bauric.

*Humil. 2.* Homo ve- magis humili- uidequa- que humi- lationis, causa- bauric.

*Ex. 2.* Homo ve- magis humili- uidequa- que humi- lationis, causa- bauric.

*Humil. 2.* Homo ve- magis humili- uidequa- que humi- lationis, causa- bauric.

*Ex. 2.* Homo ve- magis humili- uidequa- que humi- lationis, causa- bauric.

*Humil. 2.* Homo ve- magis humili- uidequa- que humi- lationis, causa- bauric.

*Ex. 2.* Homo ve- magis humili- uidequa- que humi- lationis, causa- bauric.

*Humil. 2.* Homo ve- magis humili- uidequa- que humi- lationis, causa- bauric.

*Ex. 2.* Homo ve- magis humili- uidequa- que humi- lationis, causa- bauric.

*Humil. 2.* Homo ve- magis humili- uidequa- que humi- lationis, causa- bauric.

*Ex. 2.* Homo ve- magis humili- uidequa- que humi- lationis, causa- bauric.

*Humil. 2.* Homo ve- magis humili- uidequa- que humi- lationis, causa- bauric.

*Ex. 2.* Homo ve- magis humili- uidequa- que humi- lationis, causa- bauric.

*Humil. 2.* Homo ve- magis humili- uidequa- que humi- lationis, causa- bauric.

*Ex. 2.* Homo ve- magis humili- uidequa- que humi- lationis, causa- bauric.

*Humil. 2.* Homo ve- magis humili- uidequa- que humi- lationis, causa- bauric.

*Ex. 2.* Homo ve- magis humili- uidequa- que humi- lationis, causa- bauric.

*Humil. 2.* Homo ve- magis humili- uidequa- que humi- lationis, causa- bauric.

*Ex. 2.* Homo ve- magis humili- uidequa- que humi- lationis, causa- bauric.

*Humil. 2.* Homo ve- magis humili- uidequa- que humi- lationis, causa- bauric.

*Ex. 2.* Homo ve- magis humili- uidequa- que humi- lationis, causa- bauric.

*Humil. 2.* Homo ve- magis humili- uidequa- que humi- lationis, causa- bauric.

*Ex. 2.* Homo ve- magis humili- uidequa- que humi- lationis, causa- bauric.

*Humil. 2.* Homo ve- magis humili- uidequa- que humi- lationis, causa- bauric.

*Ex. 2.* Homo ve- magis humili- uidequa- que humi- lationis, causa- bauric.

*Humil. 2.* Homo ve- magis humili- uidequa- que humi- lationis, causa- bauric.

*Ex. 2.* Homo ve- magis humili- uidequa- que humi- lationis, causa- bauric.

*Humil. 2.* Homo ve- magis humili- uidequa- que humi- lationis, causa- bauric.

*Ex. 2.* Homo ve- magis humili- uidequa- que humi- lationis, causa- bauric.

*Humil. 2.* Homo ve- magis humili- uidequa- que humi- lationis, causa- bauric.

*Ex. 2.* Homo ve- magis humili- uidequa- que humi- lationis, causa- bauric.

*Humil. 2.* Homo ve- magis humili- uidequa- que humi- lationis, causa- bauric.

*Ex. 2.* Homo ve- magis humili- uidequa- que humi- lationis, causa- bauric.

*Humil. 2.* Homo ve- magis humili- uidequa- que humi- lationis, causa- bauric.

*Ex. 2.* Homo ve- magis humili- uidequa- que humi- lationis, causa- bauric.

*Humil. 2.* Homo ve- magis humili- uidequa- que humi- lationis, causa- bauric.

*Ex. 2.* Homo ve- magis humili- uidequa- que humi- lationis, causa- bauric.

*Humil. 2.* Homo ve- magis humili- uidequa- que humi- lationis, causa- bauric.

*Ex. 2.* Homo ve- magis humili- uidequa- que humi- lationis, causa- bauric.

*Humil. 2.* Homo ve- magis humili- uidequa- que humi- lationis, causa- bauric.

*Ex. 2.* Homo ve- magis humili- uidequa- que humi- lationis, causa- bauric.

*Humil. 2.* Homo ve- magis humili- uidequa- que humi- lationis, causa- bauric.

*Ex. 2.* Homo ve- magis humili- uidequa- que humi- lationis, causa- bauric.

*Humil. 2.* Homo ve- magis humili- uidequa- que humi- lationis, causa- bauric.

*Ex. 2.* Homo ve- magis humili- uidequa- que humi- lationis, causa- bauric.

*Humil. 2.* Homo ve- magis humili- uidequa- que humi- lationis, causa- bauric.

*Ex. 2.* Homo ve- magis humili- uidequa- que humi- lationis, causa- bauric.

*Humil. 2.* Homo ve- magis humili- uidequa- que humi- lationis, causa- bauric.

*Ex. 2.* Homo ve- magis humili- uidequa- que humi- lationis, causa- bauric.

*Humil. 2.* Homo ve- magis humili- uidequa- que humi- lationis, causa- bauric.

*Ex. 2.* Homo ve- magis humili- uidequa- que humi- lationis, causa- bauric.

*Humil. 2.* Homo ve- magis humili- uidequa- que humi- lationis, causa- bauric.

*Ex. 2.* Homo ve- magis humili- uidequa- que humi- lationis, causa- bauric.

*Humil. 2.* Homo ve- magis humili- uidequa- que humi- lationis, causa- bauric.

*Ex. 2.* Homo ve- magis humili- uidequa- que humi- lationis, causa- bauric.

*Humil. 2.* Homo ve- magis humili- uidequa- que humi- lationis, causa- bauric.

*Ex. 2.* Homo ve- magis humili- uidequa- que humi- lationis, causa- bauric.

*Humil. 2.* Homo ve- magis humili- uidequa- que humi- lationis, causa- bauric.

*Ex. 2.* Homo ve- magis humili- uidequa- que humi- lationis, causa- bauric.

*Humil. 2.* Homo ve- magis humili- uidequa- que humi- lationis, causa- bauric.

*Ex. 2.* Homo ve- magis humili- uidequa- que humi- lationis, causa- bauric.

*Humil. 2.* Homo ve- magis humili- uidequa- que humi- lationis, causa- bauric.

*Ex. 2.* Homo ve- magis humili- uidequa- que humi- lationis, causa- bauric.

*Humil. 2.* Homo ve- magis humili- uidequa- que humi- lationis, causa- bauric.

*Ex. 2.* Homo ve- magis humili- uidequa- que humi- lationis, causa- bauric.

*Humil. 2.* Homo ve- magis humili- uidequa- que humi- lationis, causa- bauric.

*Ex. 2.* Homo ve- magis humili- uidequa- que humi- lationis, causa- bauric.

*Humil. 2.* Homo ve- magis humili- uidequa- que humi- lationis, causa- bauric.

*Ex. 2.* Homo ve- magis humili- uidequa- que humi- lationis, causa- bauric.

*Humil. 2.* Homo ve- magis humili- uidequa- que humi- lationis, causa- bauric.

*Ex. 2.* Homo ve- magis humili- uidequa- que humi- lationis, causa- bauric.

*Humil. 2.* Homo ve- magis humili- uidequa- que humi- lationis, causa- bauric.

*Ex. 2.* Homo ve- magis humili- uidequa- que humi- lationis, causa- bauric.

*Humil. 2.* Homo ve- magis humili- uidequa- que humi- lationis, causa- bauric.

*Ex. 2.* Homo ve- magis humili- uidequa- que humi- lationis, causa- bauric.

*Humil. 2.* Homo ve- magis humili- uidequa- que humi- lationis, causa- bauric.

*Ex. 2.* Homo ve- magis humili- uidequa- que humi- lationis, causa- bauric.

*Humil. 2.* Homo ve- magis humili- uidequa- que humi- lationis, causa- bauric.

*Ex. 2.* Homo ve- magis humili- uidequa- que humi- lationis, causa- bauric.

*Humil. 2.* Homo ve- magis humili- uidequa- que humi- lationis, causa- bauric.

*Ex. 2.* Homo ve- magis humili- uidequa- que humi- lationis, causa- bauric.

*Humil. 2.* Homo ve- magis humili- uidequa- que humi- lationis, causa- bauric.

*Ex. 2.* Homo ve- magis humili- uidequa- que humi- lationis, causa- bauric.

*Humil. 2.* Homo ve- magis humili- uidequa- que humi- lationis, causa- bauric.

*Ex. 2.* Homo ve- magis humili- uidequa- que humi- lationis, causa- bauric.

*Humil. 2.* Homo ve- magis humili- uidequa- que humi- lationis, causa- bauric.

*Ex. 2.* Homo ve- magis humili- uidequa- que humi- lationis, causa- bauric.

*Humil. 2.* Homo ve- magis humili- uidequa- que humi- lationis, causa- bauric.

*Ex. 2.* Homo ve- magis humili- uidequa- que humi- lationis, causa- bauric.

*Humil. 2.* Homo ve- magis humili- uidequa- que humi- lationis, causa- bauric.

*Ex. 2.* Homo ve- magis humili- uidequa- que hum

## HYPOCRISIS, HYPOCRITÆ.

se proscicere putant; peccatum exacerbat eos, qui illud committunt, efficitque se ipsa ut sibi gloriam verant ea, quia mortalius universis horrorem cirebant. Verum dicere possumus, eaque S. Gregorii sententia est, nos per hominitatem modo prorsus opposito excacatae, sancta beataque exitate, que efficit, ut nonnulli virtute prædicti putent se nihil boni facere quamvis omnes illi, qui eos norunt, illorum exemplo adficiantur. Vultus preclarum hujus tei exemplum et Sacris Scripturis depontrump? Moyse descendente de monte postquam ibi quadragesima dies fuerat conversatus, gratia, quibus cumulus fuerat, erant tam uberes, ut extinsecus etiam videbantur, faciesque illius redirent luminibus coruscantes. Sed fulgor hic ipsi signos erat, ab Israelitis tantummodo videbatur. Qui illam intuebantur, omnes lucem tantam admirabantur; ipse vero ignorabat quoniam effectum stuporis, & admirationis causa. Hoc ipsum accidit illis, qui vero humiles sunt, & admirabiliter habent talenta, replete sunt gratias, & doctrina; omni virtutum genere ornati sunt; sed nibilominus se pauperimus, atque imperfectissimos repudiant; quia humilis illius abscondit præclaras eas animi dores, quia aliorum merentur admirationem. Fenollos. Archibishopos Cameracensis in delictis Sermonibus.

Quare Deus humilius uberior suas communicat gratias; sed quorum illud? quia fuit quibus preciosius sumus hunc thesaurum confidit; fuit illos eorum fidèles esse certes: illas nullam eorum sibi vendicare, illuc non ut illi secundum intentionem Domini sui, & ad maiorem gloriam ejusdem. Dona qua super illos effundit, sunt instar aquarum in vallibus effularum, que quis sufficiat omnes redirent ad mare tamquam primam originem suam. Deus amat etiam in humiliis animalibus honorem, quem tribuant veritatis, acceptum referentes Creatori, quod ad illum pertinet, & quod non posset Deum permettere, ut illi sibi vindicarent, quia auctoritate sua probaret mendacium. Pater Segneri in Meditationibus.

Pater fu. Aliquidem arduum, ac insigne aggressus es, ex quo Deus gloria recipere possit? Ante omnia copertissima gira, quod Deus resiliit superbis, humiliis animalibus, & in mediis suis. Redi ad te ipsum, & si fieri potest illa gratiam. Redi ad te ipsum, & si fieri potest illa gratiam. Iniquum in humiliis tuum. Agnoscis iniquitatem tuam, ignoranciam, imperitum tuum, atque tunc tuto confidere poteris in auxilio Dei. Quo minus in bone opere, quod factus es appetebit, & magis oblectebitur Dominus tuum potestem ostendens: ita eligit iniquiora instrumenta, ut sua potentia magis elucet. Hac animatus confidentis occurre maximis difficultatibus; & quandoquidem pro te pugnat Omnipotens, de victoria ne dubites. Idem.

Cheflarius. Ad inventandam amplam humiliationis materia homino in terra, necesse non est, ut extra te ipsum egrediaris, intra tempestivum querenda est. Humilio tua misericordia in media tui. Merendum etiam est, ut conjicens oculos in ea, quæ tibi circumstant, intimesceres, ac superbia inflares; quia fortassis vivas magnificam, quibus stipitis es servorum coronam; ut ipsum locupletissimum inductum vestronam; in autoritatibus solo sedenter, ab hominibus plurimi factum, & laudibus celebratum. At si converteris oculos ad ea, quæ intra te sunt, ibi non nisi temet humiliandi easias inventies. Satis est igitur, cogites quid fuisti, quid es, quid eris; una tantum ex tribus hisce considerationibus, fatigari erit, ut confundaris. Pater Segneri in Meditationibus.

Omnis Christus in animi tui viuum coram Deo; incertitudinem, hominem humiliare debet, in quo veritas vita futura. Primum factus per peccata fervens Demonis, & Dei tuu inimicus merebaris aeternis Inferni flammis adjudicari; & hac esse debet pars tua in aeternum. Hoc fuisti. Secundo posito, quod ex miserrimo eo factum est, qui illinc eduxit? Quomodo respondes tot favoribus Dei tuu? numquid de illis cogitas? Numquid ideo magis flagras eidem placendi desiderio? Numquid minus frigidus es in illis, quæ ad ipsius pertinente cultum? Nonne verum est te nil ardenti cupere, quam timetipisti tuisque cupiditatibus fastidias? Ecce quid es. Denique quid tibi in futurum formidandum est, cum voluntate tua lanquisti, ac infirma qualis tua es? Tot sancti vii, qui habebantur veluti inconcilia columnæ, ce-

ciderunt, quid ergo futurum est de te, qui imbecillus es calamus, quem minimus aurum flatus incurvat? Ut io peccata tuas num requiratur quidquam præter hanc cupiditatem in te dominantem? & ubi lapus fuius certe es te surrestrum, & moriturum in gratia? Hoc illud est, quod esse poteris. Idem.

Non sufficit, quod in temet reperias, unde te humiles; opus est etiam ut in te, hoc est in corde tuo inveniatur humiliatio; Humilio te in medio cui. Theoreto tantum humiliare se per miseris sua cognitionem, nisi facilis est, simulque iniustius, nisi aliud accesserit. A Christiano queritur, ut tuam agnoscens misericordiam omnino oblatam sibi honoris testimoniam, ac statim Deo praefat referat omnipotem gloriam totius boni, quod ipsi gloria tributur. Hoc præstat beatissima Virgo, cum se laudari audit a Cognata; hoc & ipsi præstabilitus illius exemplum fecuti, si ita felices erimus, ut non rite agnoscamus. Idem.

Humiles non sumus, ex quo tales esse censemus. Ad eliminandam ex corde humiliatem fatus es, semet cum oblatione quadam in plicere. Statim ac per suaves huiusmodi considerationes nobis humiliatem adeste cognoscimus, simul ejusdem jacutram facimus. Ad eam fartam testam tuendam credendum est, nondum illam nos suffis conieutos semper obtineamus, ut illam consequamur, licet eam jam adepti. Hic ille thesaurus est ab conditus in agro, pro cuius acquisitione vendendum est quidquid possidetur; & ad illum augendam quotidianè nova pecunia accessio facienda est; sed carendum est, ne numeretur. Abbas Boileau in delectis Sermonibus.

Deus humilius uberior suas communicat gratias; sed quorum illud? quia fuit quibus preciosius sumus hunc thesaurum confidit; fuit illos eorum fidèles esse certes: illas nullam eorum sibi vendicare, illuc non ut illi secundum intentionem Domini sui, & ad maiorem gloriam ejusdem. Dona qua super illos effundit, sunt instar aquarum in vallibus effularum, que quis sufficiat omnes redirent ad mare tamquam primam originem suam. Deus amat etiam in humiliis animalibus honorem, quem tribuant veritatis, acceptum referentes Creatori, quod ad illum pertinet, & quod non posset Deum permettere, ut illi sibi vindicarent, quia auctoritate sua probaret mendacium. Pater Segneri in Meditationibus.

Aliquidem arduum, ac insigne aggressus es, ex quo Deus gloria recipere possit? Ante omnia copertissima gira, quod Deus resiliit superbis, humiliis animalibus, & in mediis suis. Redi ad te ipsum, & si fieri potest illa gratiam. Redi ad te ipsum, & si fieri potest illa gratiam. Iniquum in humiliis tuum. Agnoscis iniquitatem tuam, ignoranciam, imperitum tuum, atque tunc tuto confidere poteris in auxilio Dei. Quo minus in bone opere, quod factus es appetebit, & magis oblectebitur Dominus tuum potestem ostendens: ita eligit iniquiora instrumenta, ut sua potentia magis elucet. Hac animatus confidentis occurre maximis difficultatibus; & quandoquidem pro te pugnat Omnipotens, de victoria ne dubites. Idem.

Ad inventandam amplam humiliationis materia homino in terra, necesse non est, ut extra te ipsum egrediaris, intra tempestivum querenda est. Humilio tua misericordia in media tui. Merendum etiam est, ut conjicens oculos in ea, quæ tibi circumstant, intimesceres, ac superbia inflares; quia fortassis vivas magnificam, quibus stipitis es servorum coronam; ut ipsum locupletissimum inductum vestronam; in autoritatibus solo sedenter, ab hominibus plurimi factum, & laudibus celebratum. At si converteris oculos ad ea, quæ intra te sunt, ibi non nisi temet humiliandi easias inventies. Satis est igitur, cogites quid fuisti, quid es, quid eris; una tantum ex tribus hisce considerationibus, fatigari erit, ut confundaris. Pater Segneri in Meditationibus.

Quo major es coram Salvatore, eo minor esse debet in oculis tuis. Opus est, ut humiliatus profunditas in te respondeat altitudinem Sanctitatis, ut quoniam evocatus es, & ut ad alterius inum gradum descendas, ut ad ultimum alterius ascendas: Quanto magnus es, humilia te. Quo altior domus habuerit fundamenta, certum est illam eo diutius ieiunabilem fore, ac permansuram. Primum autem pietatis doni, quod postides, efficit palam, ut agnoscas, hoc a te profaci non posse, & nullo pacto penderre a viribus tuis: Quid habes, quod non accipies? Virtus mediodictis solet sublatis indutio; & non obstupescimus si illius sibi vindicare videmus aliquid eorum quae ad Deum unice pertinent; neque miratur, si illum intuamur semper obrepere, vel ut ita dicamus ala alterutra solum vertere. Secundo homo ad perfectionem sublatus est multo nocentior homine imperfecto, si vanitatis vela daret, & hoc pacto meteteretur jacturam doni pietatis, & quod infrequentissime conceditur. Cum enim minime omnium ignorare posset, glo-

## HUMILITAS.

gloriam illius Deo uni deberi, auderet nibilominus eam fecum parti. Denique ratio, quam aliquando reddituri fumus Deo, aptanda erit multitudini honorum, quæ ille modo nobis commitit: Cui multum datum est; multum queretur ex eo. Scis te multum accepisti; scis, utrum lucrum congruat talens, qui Dominus tuus credit tibi? Meffis responderem fationi? Dicere potes cum S. Paulo: Nibil mibi conscient sum; sed non addendum tibi est?

Bell. p. Sed non in hoc sufficiat sum: Ignor te humiliatio, quoniam tot tibi sunt id faciendo rationes, & humilia te in omnibus. Humiles de te sensus fove, esto modestus in sermonibus tuis; ea pietatis opera praefat, que fuit simplicissima, amplectere eas exercitationes, quæ te magis humiliant. Humilitas quotidiano omnia complectitur iustitia, sicut Salvator inquit, loquens cum Praecurso suo: Sine modo, sic enim dicit nos impere omnem iustitiam idem.

Philosophi, qui ut Sapientiam assequentur, non

alii nisi ratione lumina habuerunt; fortasse ergo

ac nos celebrarunt fortitudinem, iustitiam, tempe

ram, & contemplationem mundi, honorumque illius;

humilitatem vero non cognoverunt; quoniam ipsa

coram virtutes non aliud contulerint; nisi ut illo

rum augerent superbiam; & simulacrum videbant fa

sum contempnere, hoc habebat fatus majori, & no

centiori. Sancti Patres non veris sunt hanc ceter

rum virtutum Christianarum fundamentum appelle

re. Et profecto quid fides est, nisi humilitas, que

sunt Divinis auctoritatis iugo rationem captivat? Quid

in cordibus nostris ascendit ardens honorum zier

orum desiderium, nisi miseria nostra sensus? Un

denam oritur grati animi affectus propter Dei be

felicis; quo ut Deo summa cum Charitate ha

reamus, nisi nostra indignitatis persuasio? Patien

tia in infortiis, & adversis, que nobis ad homi

nibus ingrauit; lenitas, & charitas quam habemus

in mundo cum fratribus nostris commercio, nonna

& iste sunt fructus humilitatis? Nonne haec eadem

virtus ex ipsius uite radicibus convellit ambitio

rem, inanem gloriam, invidiam, zelopriam, &

omnia illa infestissima monstra, que Sancti vocant humanæ superbis productiones; Sermo Manu

scriptus.

Humilitas una est ex virtutibus illis principiis, quae fine qua fuit nequit hominis Christiani conceptus. Ad illam rite cognoscendam, credendum non est, in hoc loco contineri, ut moderetur quidquid sub hominum oculis cadit. Modestus oris habitus, ferme submissus; hoc quidem ad humiliatem pertinent, sed non sunt humiliatis ipsa. Plerumque subcineres, & ciliis delicit cor superbum, & oculis Domini invisum. Humilitas, S. Bernardus ait, virtus est, ut hominem bimetiropi representans talents, qualis est in misericordia, & in infinitatibus suis, quoniam propriis oculis reddit contemptibilem; hic primus est humiliatis character; & hominem disponens ad contemptus omnes perferendos; qui alieni est. Hinc auctoritate tei magistrum duplex humiliatis speciem fecerunt, alteram videlicet spiritus, & cordis alteram; humiliatem, quam producit veritas; eaque in mente refidet; alteram, quam inspirat iustitia, & hæc in corde sita est. Altera quæ

Superbie & punitiva & in perfectoribus, quam contentio inter Iesu Christi discipulos oborta, quia sororum videtur humilia ut aequaliter in paperibus ac in diversis libris deprehendatur. *Ibid.*

Amor propriae mortalis corporis & omnis corporis & amicitia fratris nostris & apotelesma propria.

Quesumus, si proprius carcer humiliatis & que sunt partes illius.

Amor propriae mortalis corporis & omnis corporis & amicitia fratris nostris & apotelesma propria.

Amor propriae mortalis corporis & omnis corporis & amicitia fratris nostris & apotelesma propria.

Amor propriae mortalis corporis & omnis corporis & amicitia fratris nostris & apotelesma propria.

Amor propriae mortalis corporis & omnis corporis & amicitia fratris nostris & apotelesma propria.

Amor propriae mortalis corporis & omnis corporis & amicitia fratris nostris & apotelesma propria.

Amor propriae mortalis corporis & omnis corporis & amicitia fratris nostris & apotelesma propria.

Amor propriae mortalis corporis & omnis corporis & amicitia fratris nostris & apotelesma propria.

Amor propriae mortalis corporis & omnis corporis & amicitia fratris nostris & apotelesma propria.

Amor propriae mortalis corporis & omnis corporis & amicitia fratris nostris & apotelesma propria.

Amor propriae mortalis corporis & omnis corporis & amicitia fratris nostris & apotelesma propria.

Amor propriae mortalis corporis & omnis corporis & amicitia fratris nostris & apotelesma propria.

Amor propriae mortalis corporis & omnis corporis & amicitia fratris nostris & apotelesma propria.

Amor propriae mortalis corporis & omnis corporis & amicitia fratris nostris & apotelesma propria.

Amor propriae mortalis corporis & omnis corporis & amicitia fratris nostris & apotelesma propria.

Amor propriae mortalis corporis & omnis corporis & amicitia fratris nostris & apotelesma propria.

Amor propriae mortalis corporis & omnis corporis & amicitia fratris nostris & apotelesma propria.

Amor propriae mortalis corporis & omnis corporis & amicitia fratris nostris & apotelesma propria.

Amor propriae mortalis corporis & omnis corporis & amicitia fratris nostris & apotelesma propria.

Amor propriae mortalis corporis & omnis corporis & amicitia fratris nostris & apotelesma propria.

Amor propriae mortalis corporis & omnis corporis & amicitia fratris nostris & apotelesma propria.

Amor propriae mortalis corporis & omnis corporis & amicitia fratris nostris & apotelesma propria.

Amor propriae mortalis corporis & omnis corporis & amicitia fratris nostris & apotelesma propria.

Amor propriae mortalis corporis & omnis corporis & amicitia fratris nostris & apotelesma propria.

Amor propriae mortalis corporis & omnis corporis & amicitia fratris nostris & apotelesma propria.

Amor propriae mortalis corporis & omnis corporis & amicitia fratris nostris & apotelesma propria.

Amor propriae mortalis corporis & omnis corporis & amicitia fratris nostris & apotelesma propria.

Amor propriae mortalis corporis & omnis corporis & amicitia fratris nostris & apotelesma propria.

Amor propriae mortalis corporis & omnis corporis & amicitia fratris nostris & apotelesma propria.

Amor propriae mortalis corporis & omnis corporis & amicitia fratris nostris & apotelesma propria.

Amor propriae mortalis corporis & omnis corporis & amicitia fratris nostris & apotelesma propria.

Amor propriae mortalis corporis & omnis corporis & amicitia fratris nostris & apotelesma propria.

Amor propriae mortalis corporis & omnis corporis & amicitia fratris nostris & apotelesma propria.

Amor propriae mortalis corporis & omnis corporis & amicitia fratris nostris & apotelesma propria.

Amor propriae mortalis corporis & omnis corporis & amicitia fratris nostris & apotelesma propria.

Amor propriae mortalis corporis & omnis corporis & amicitia fratris nostris & apotelesma propria.

Amor propriae mortalis corporis & omnis corporis & amicitia fratris nostris & apotelesma propria.

Amor propriae mortalis corporis & omnis corporis & amicitia fratris nostris & apotelesma propria.

Amor propriae mortalis corporis & omnis corporis & amicitia fratris nostris & apotelesma propria.

Amor propriae mortalis corporis & omnis corporis & amicitia fratris nostris & apotelesma propria.

Amor propriae mortalis corporis & omnis corporis & amicitia fratris nostris & apotelesma propria.

Amor propriae mortalis corporis & omnis corporis & amicitia fratris nostris & apotelesma propria.

Amor propriae mortalis corporis & omnis corporis & amicitia fratris nostris & apotelesma propria.

Amor propriae mortalis corporis & omnis corporis & amicitia fratris nostris & apotelesma propria.

Amor propriae mortalis corporis & omnis corporis & amicitia fratris nostris & apotelesma propria.

Amor propriae mortalis corporis & omnis corporis & amicitia fratris nostris & apotelesma propria.

Amor propriae mortalis corporis & omnis corporis & amicitia fratris nostris & apotelesma propria.

Amor propriae mortalis corporis & omnis corporis & amicitia fratris nostris & apotelesma propria.

Amor propriae mortalis corporis & omnis corporis & amicitia fratris nostris & apotelesma propria.

Amor propriae mortalis corporis & omnis corporis & amicitia fratris nostris & apotelesma propria.

Amor propriae mortalis corporis & omnis corporis & amicitia fratris nostris & apotelesma propria.

Amor propriae mortalis corporis & omnis corporis & amicitia fratris nostris & apotelesma propria.

Amor propriae mortalis corporis & omnis corporis & amicitia fratris nostris & apotelesma propria.

Amor propriae mortalis corporis & omnis corporis & amicitia fratris nostris & apotelesma propria.

Amor propriae mortalis corporis & omnis corporis & amicitia fratris nostris & apotelesma propria.

Amor propriae mortalis corporis & omnis corporis & amicitia fratris nostris & apotelesma propria.

Amor propriae mortalis corporis & omnis corporis & amicitia fratris nostris & apotelesma propria.

Amor propriae mortalis corporis & omnis corporis & amicitia fratris nostris & apotelesma propria.

Amor propriae mortalis corporis & omnis corporis & amicitia fratris nostris & apotelesma propria.

Amor propriae mortalis corporis & omnis corporis & amicitia fratris nostris & apotelesma propria.

Amor propriae mortalis corporis & omnis corporis & amicitia fratris nostris & apotelesma propria.

Amor propriae mortalis corporis & omnis corporis & amicitia fratris nostris & apotelesma propria.

Amor propriae mortalis corporis & omnis corporis & amicitia fratris nostris & apotelesma propria.

Amor propriae mortalis corporis & omnis corporis & amicitia fratris nostris & apotelesma propria.

Amor propriae mortalis corporis & omnis corporis & amicitia fratris nostris & apotelesma propria.

Amor propriae mortalis corporis & omnis corporis & amicitia fratris nostris & apotelesma propria.

Amor propriae mortalis corporis & omnis corporis & amicitia fratris nostris & apotelesma propria.

Amor propriae mortalis corporis & omnis corporis & amicitia fratris nostris & apotelesma propria.

Amor propriae mortalis corporis & omnis corporis & amicitia fratris nostris & apotelesma propria.

Amor propriae mortalis corporis & omnis corporis & amicitia fratris nostris & apotelesma propria.

Amor propriae mortalis corporis & omnis corporis & amicitia fratris nostris & apotelesma propria.

Amor propriae mortalis corporis & omnis corporis & amicitia fratris nostris & apotelesma propria.